

Hur hon beskriver tiden som häktad och mötet med Vadstena

Jag blef då införd i Linköpings slottshäkte 1807, i juni månads början, uti en ålder af nära 17 år, ibland fångarna. Då jag inkom på slottet ibland en mängd ogudaktiga menniskor, blef jag så förskräckt, att jag föll i en häftig gråt. Jag blef så betagen af sorg, att jag icke kunde förtära mitt lifsuppehälle. Men waktmästaren öfwer fångarna på slottet samt waktkarlarna höllo mig icke såsom de andra fångarna, utan mera såsom ett wärnlöst och oskyldigt barn, så att de tröstade

[sid 18]

mig på det ömmaste och sade: hwad behöfwer du så mycket sörja och oroa dig? Det kan ingen skada hända dig; du har intet ondt gjordt. Jag blef icke arresterad ibland de andra fångarna, utan jag fick hafwa min säng i waktkammaren. Jag fick äfwen gå ut i staden hwart jag wille. Både waktmästaren och waktkarlarna sökte att skaffa sådan mat jag kunde förtära. Jag wisste ej af annat än Gudsfruktan, dygd och menlöshet; men war derjemte barnslig, ty barnaåren woro icke förflutna. Jag blef hjertligen bedröfwad öfwer det myckna ogudaktiga snack och tal jag der måste höra. Jag war der förwarad i sexton dygn. Ingen lag fanns att döma mig efter; men emedan mina fiender woro så hätska, anstaltade de att jag skulle föras till Wadstena dårhus, hwilket ock skedde. Waktmästaren wid slottet tröstade mig wid afresan derifrån så mycket han kunde, och sade: Då du kommer till Wadstena, så gack upp till sysslomannen, som är wid hospitalet; han måste säkert kunna hjälpa dig. Säg ditt tillstånd för honom. Finns det något godt hjertelag hon honom, så måtte han säkert bära ömhet för en sådan oskuld.

När jag kom å gatan i Wadstena, litet ifrån dårhuset, fick jag höra skrån och gny af swagsinta menniskor. Och då jag kom inom porten och in i rummen mötte mig en elak stank, så att jag war nära att swimma. Jag blef bestört, och föll i en bitter gråt. Knappt kunde jag se golfwet för tårar, och min själ war i stor oro för hjertans ångest skull. Derpå följande morgonen gick jag till sysslomannen, som waktmästaren i Linköping sagt mig, för att underrätta honom om mitt tillstånd. Jag war betagen af en hjertans sorg och grät bitterligen, så att jag knappt kunde utföra orden; men han bemötte mig med ett hastigt rytande och förskräckliga eder, samt så mycken försmädelse han kunde uppräknå. Han wisade mig med hårda ord den wäg jag war kommen ifrån. I min menlöshet fattade jag det beslut, att jag war så syndig, och hade så förtörnat Gud, att jag icke war wärd att gå på jorden. Jag trodde denne man war en from menniska, efter han hade wård om uslingar. Derföre

[sid 19]

blef min sorg så stor, att jag fruktade mig falla i förtwiflan. Jag wisste icke om jag skulle blifwa der qwar eller icke, ej heller hwart jag skulle taga wägen

Sedan rymmer Helena från Vadstena och är fri i ett år, sedan låser de fast henne med kedjor i rummet där hon bor så att hon inte ska kunna rymma igen.

Men jag sjelf war frimodig, och lät införa mig hit i fångelset år 1808, hwarest jag två år och fjorton dagar, bunden med jern och bojor, inom bommar och lås insperrad, med spott och förakt ansedd såsom en dåre i mitt fulla förstånd, och hwarest jag jemt hört skrån och gny af swagsinta menniskor, som qwidit i sin uselhet efter kläder och föda. O! huru fruktanswärt detta rum war och ännu är för mina ögon! I synnerhet till dess den tid kom, som min Gud förordnat, att jag skulle blifwa lös af de odrägliga jernbojorna, som skedde 1810, efter mitt underdånigaste ansökande derom hos Kongl. Maj:t. Likafullt är nu min tid så swår ibland en mängd ursinniga och swaga menniskor, att min själ har ingen ro hwarken dag eller natt. Men Herren min Gud har alltid warit min själs tröst under all min bedröfwelse, det har gjort mig frimodig.